

Αθωνική

ΙC | ΧC
NI | ΚΑ

ΙΟΥΝΙΟΣ 2016 - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 246
www.athoniki-politeia.gr

Πολιτεία

ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ ή γενέθλιος ημέρα τῆς ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ μας

Πεντηκοστή λέγεται και είναι η γενέθλιος ημέρα τῆς Ἐκκλησίας μας. Τὴν ἡμέρα αὐτή, πενήντα ἡμέρες μετὰ τὴν Ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ μας, κατέβη τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, ἐφώτισε τοὺς Ἁγίους καὶ πανευφύμους Ἀποστόλους ὥστε νὰ γίνουν κήρυκες τῆς ἀληθείας στὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης. Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος σημειώνει πῶς ὁ Χριστός, ἀναβαίνοντας στὸν οὐρανό, προσέφερε τὴν ἀνθρώπινη φύσι στὸν Πατέρα καὶ σὰν δῶρο καὶ ἀπόδειξι, ὅτι ὁ Πατέρας δέχθηκε τὴν προσφορά, ἔστειλε τὸ Ἅγιο Πνεῦμα. Γιατί, ὅμως, δὲν ἦλθε ἀμέσως μετὰ τὴν Ἀνάληψι τοῦ Κυρίου τὸ Ἅγιο Πνεῦμα; Ὁ ἱερός Χρυσόστομος ἀναφέρει:

“Ὁ Κύριος γνῶριζε ὅτι οἱ ἄνθρωποι δὲν ἐκτιμοῦν τὰ ἀγαθὰ ποὺ κατέχουν, οὔτε ἐκεῖνα, ποὺ εἶναι εὐχάριστα καὶ σπουδαῖα, ἂν δὲν ὑπάρχουν καὶ τὰ ἀντίθετα. Γι’ αὐτὸ τὸν λόγο, ἐπειδὴ οἱ μαθηταὶ ἀπόλαυσαν ἄπειρα ἀγαθὰ, ὅταν ἦταν μαζί τους ὁ Χριστός, ὁ Κύριος τοὺς ἄφησε νὰ συναισθανθοῦν τὴν ἀξία τῶν ἀγαθῶν τοῦ παρελθόντος καὶ νὰ δεχθοῦν μὲ μεγαλύτερη προθυμία τὴν δωρεὰ τοῦ Παρακλητοῦ.

Σέ κάποια ὁμλία του γιὰ τὴν Πεντηκοστή, ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος λέγει:

“**Μ**εγάλα εἶναι καὶ ξεπερνοῦν κάθε ἀνθρωπίνην λογικὴν τὰ χαρίσματα, τὰ ὁποῖα σήμερον ἐχαρίσθησαν εἰς ἡμᾶς ἀπὸ τὸν φιλόανθρωπον Θεόν· δι’ αὐτὸ λοιπόν, ὅλοι ἄς εἴμεθα χαρούμενοι καὶ ἄς ἀνμνήσωμεν, μὲ ἐσωτερικὰ σκιρτήματα, τὸν Δεσπότην μας. Ἡ σημερινὴ ἡμέρα εἶναι δι’ ἡμᾶς ἑορτὴ καὶ πανήγυρις. Διότι, ὅπως ἀκριβῶς εἰς τὴν ἀλληλοδιαδοχὴν τῶν ἐποχῶν τοῦ ἔτους καὶ τῶν κινήσεων τῶν οὐρανίων σωμάτων ἢ μία ἐξ αὐτῶν ἔρχεται μετὰ τὴν ἄλλην, τοιοῦτοτρόπως καὶ αἱ ἑορταὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἀφοῦ ἢ μία διαδέχεται τὴν ἄλλην, ὑποδεικνύουν εἰς ἡμᾶς τὴν μεταξὺ τῶν σχέσιν.

“**Π**ρῶτον μὲν ἐωρτάσαμεν τὸν Σταυρόν, τὸ πάθος, τὴν Ἀνάστασιν, μετὰ ταῦτα τὴν Ἀνάληψιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ· σήμερον δὲ ἠλθομεν διὰ νὰ προῦπαντήσωμεν αὐτὸ τὸ ὕψιστον ἐκ τῶν ἀγαθῶν, ἐφθάσαμεν εἰς τὴν μητρόπολιν τῶν ἑορτῶν, εὐρέθημεν κοντὰ εἰς αὐτὸν τὸν καρπὸν τῆς ὑποσχέσεως τοῦ Κυρίου. **Διότι**, λέγει, **ἐάν ἐγὼ ἀπέλθω, θὰ σᾶς στείλω ἄλλον Παράκλητον καὶ δὲν θὰ σᾶς ἀφήσω ὀρφανούς**. Εἶδατε στοργικὴν φροντίδα; Εἶδατε ἀνέκφραστον φιλανθρωπίαν; Πρὶν ἀπὸ τὰς ἡμέρας αὐτὰς ἀνήλθεν εἰς τὸν οὐρανόν, ἐδέχθη τὸν βασιλικὸν θρόνον, ἔχει καθήσει ἐπισημῶς εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ Πατρὸς καὶ σήμερον χαρίζει εἰς ἡμᾶς τὴν ἔλευσιν καὶ παραμονὴν πλησίον ἡμῶν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ δι’ αὐτοῦ χορηγεῖ εἰς ἡμᾶς τὰ ἀναρίθμητα οὐράνια ἀγαθὰ. Διότι, εἰπέ εἰς ἐμέ, τί ἀπὸ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα περικλείουν τὴν ἰδικὴν μας σωτηρίαν, δὲν ἔχει χορηγηθῆ εἰς ἡμᾶς διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος; Μὲ τὴν βοήθειαν αὐτοῦ ἀπαλασσόμεθα ἐκ τῆς πνευματικῆς δουλείας, καλούμεθα εἰς ἐλευθερίαν, ὀδηγοῦμεθα εἰς τὴν θεῖαν υἰοθεσίαν καὶ μεταμορφωνόμεθα πρὸς τὸ καλύτερον ἐκ τῶν ἄνω, ἀποβάλλομεν τὸ βαρὺ φορτίον τῶν ἁμαρτημάτων· διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος βλέπομεν ὁμάδας ἱερέων, ἔχομεν τάξεις διδασκάλων· ἀπὸ τὴν πηγὴν ταύτην προέρχονται καὶ δωρεαὶ ἀποκαλύψεων καὶ χαρίσματα θαυματουργικῶν ἰάσεων. Καὶ ὅλα τὰ ἄλλα, ὅσα συνήθως στολιζοῦν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, παρέχονται ἀπὸ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα.”

Γερόντων

✘ Δὲν πρέπει νὰ λέμε: “*Πάρε, Θεέ μου, τὴν ἀρρώστια ἀπὸ τὸν τάδε καὶ δῶσε τὴν σ’ ἐμένα*”, διότι ἔτσι θέλουμε νὰ δείχνουμε σοφώτερο τοῦ Θεοῦ.

✘ Ἡ εὐχὴ “*Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με*” εἶναι παντοδύναμη προσευχὴ καὶ βασίλισσα τῶν προσευχῶν. Θέλεις νὰ νοιώσης ἀνείπωτη

χαρὰ, ποὺ νὰ κλαῖς καὶ νὰ λές “*σ’ εὐχαριστῶ, Θεέ μου, ποὺ μοῦ δίνεις τόση χαρὰ*”; Θεός νὰ δῆς τὸν παράδεισο ἀπὸ τοῦτο τὸν κόσμος; Λέγε τὴν εὐχὴ.

† **Γέρων Φιλόθεος**

✘ “Ἐβαλα ἀρχὴ ἀπαράβατη τὴν ὑπακοή, ποὺ εἶναι ἡ βάσι καὶ τὸ θεμέλιο στὴν μοναχικὴ ζωὴ. Τίποτε δὲν ἔκανα χωρὶς εὐλογία, χωρὶς τὴν ἄδεια τοῦ Ἡγουμένου. Γιὰ ὅλα ζητοῦσα τὴν εὐλογία του.

✘ Μέσα στὸ θνητὸ σαρκίο μας κατοικεῖ ψυχὴ ἀθάνατος. Γι’ αὐτὸ, παιδιὰ μου, κι ἐσεῖς νὰ φροντίζετε γιὰ τὴν ψυχὴ σας.

† **Γέρων Ἰάκωβος**

✘ Γιὰ νὰ μπορέση ὁ ἄνθρωπος νὰ ἐνωθῆ μὲ τὸν Θεό, πρέπει πρῶτα νὰ ἔχη ὄρεξι νὰ βλέπη τίς ἁμαρτίες του. Ἄν πρῶτα δὲν τίς δῆ, πῶς θὰ τίς μισήση; Πῶς θὰ τίς κατηγορήση;

✘ Τί τὰ θέλετε, παιδιὰ μου! Τὰ λόγια τοῦ Κυρίου “*Εγὼ εἰμί ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωὴ*” εἶναι ἡ μοναδικὴ μαρτυρία ποὺ ἔχω μέσα μου. Αὐτὴ εἶναι τὸ ψητὸ! Ὅλες οἱ ἄλλες, σέ σχέσι μ’ αὐτὴν, δὲν εἶναι παρά ἢ σαλάτα!

† **Γέρων Ἰωὴλ**

✘ Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ μᾶς χρειάζεται. Αὐτὴ εἶναι ἡ πηγὴ ἀπ’ ὅπου πηγάζουν ὅλα. Κι ὅταν ἀγαποῦμε τὸν Θεό, ἀγαποῦμε καὶ τὸν πλησίον.

† **Πατὴρ Εὐμένιος**

✘ Νὰ μὴ μιλᾶς ποτέ στοὺς ἄλλους μὲ ἀπόλυτο τρόπο, ἀλλὰ νὰ λές γιὰ παράδειγμα: “*Νὰ σᾶς πῶ κι ἐγὼ τὴν γνώμη μου στὸ θέμα αὐτό; Μήπως δὲν εἶναι ἔτσι τὰ πράγματα;*” Καὶ πάντα, πρὶν μιλήσης γιὰ κάτι, νὰ επικαλῆσαι τὸν Κύριο: “*Κύριε, φώτισε με Σέ παρακαλῶ, νὰ πῶ αὐτὸ ποὺ πρέπει*”.

✘ Οἱ μικροὶ καὶ ἀσήμαντοι ἄνθρωποι κατὰ κόσμον δὲν εἶναι ἀσήμαντοι στὸν οὐρανόν.

† **Γέρων Σίμων Ἀρβανίτης**

οὔσε κάποτε στήν Θηβαΐδα ἕνας πλούσιος ἄνθρωπος, ὀνόματι Εὐγένιος, μαζί μέ τήν γυναίκα του καί τήν κόρη τους Μαρία. Ὅταν πέθανε ἡ σύζυγός του, ὁ Εὐγένιος μοίρασε στούς φτωχοῦς τά υπάρχοντά του, καί μαζί μέ τήν κόρη του κατέφυγε σ' ἕνα Μοναστήρι. Παρήγγειλε ὡστόσο στήν νεαρή Μαρία νά μή φανερωθῆ ὡς γυναίκα, καί τήν ὠνόμασε Μαρίνο.

Μετά ἀπό λίγο καιρό ἔφυγε ἀπό τήν ζωή καί ὁ Εὐγένιος, ὁ δέ... Μαρίνος, ὅσο μεγάλωνε, ἐπρόκοπτε σέ ἀρετή, ὑπακοή καί ταπεινώσι. Ἐπειδή ὁμως ἡ μορφή του ἦταν γλυκειά, ἐνόμιζαν ὅλοι ὅτι ἦταν εὐνοῦχος.

εἶπαν ὅτι ἀρκετά εἶχε ταλαιπωρηθῆ ὁ Μαρίνος, καί πῶς ἔπρεπε νά ἀναγνωρίσουν ὅτι με παρρησία εἶχε ἐξομολογηθεῖ τό ἀμάρτημά του.

Ὁ Ἡγούμενος πείσθηκε καί δέχθηκε πίσω τόν Μαρίνο, λέγοντάς του:

- Στό ἐξῆς δέν θά εἶσαι τῆς πρώτης σου τάξεως, ἀλλά θά εἶσαι ὁ τελευταῖος ἀπ' ὅλους καί θά κάνης τίς πιό ἀπαξιωτικές ἐργασίες.

Ὁ Μαρίνος ὑπάκουε. Ἐκτελοῦσε ὅ,τι τοῦ ἀνέθεταν μέ δάκρυα στά μάτια, ἔχοντας πάντα δίπλα του καί τό παιδί, τό ὁποῖο τοῦ φώναζε συνέχεια: *“Πάτερ, πάτερ”*.

Μετά ἀπό λίγο καιρό ὁ Μαρίνος ἐκοιμήθη. Καί ἔλεγε γι'

ΠΟΥ ἌΡΑΓΕ ΝΑ ΑΠῆΛΘΕΝ

Ὁ Μαρίνος ἐνήστευε τακτικά καί ἔδειχνε μεγάλη ἔφεσι στήν ἄσκησι.

Τό Μοναστήρι εἶχε σαράντα ἐνάρετους Μοναχοῦς. Ἀπό αὐτούς, κάθε μήνα, τέσσερεις ἐστέλλοντο στίς διακονίες τῆς Μονῆς, διότι εἶχαν τήν φροντίδα καί ἄλλων ἀναχωρητῶν. Στό μέσον τῆς διαδρομῆς πού ἀκολουθοῦσαν, ὑπῆρχε ἕνα πανδοχεῖο, ὅπου καί διανυκτέρευαν.

Ἦρθε κάποτε ὁ καιρός νά πάη καί ὁ Μαρίνος στήν διακονία, μαζί μέ ἄλλους τρεῖς Μοναχοῦς. Τήν νύκτα δέ, κατά τήν ὁποία ἔμειναν στό πανδοχεῖο, κάποιος στρατιώτης διέφθειρε τήν κόρη τοῦ πανδοχέως καί αὐτή κατηγόρησε τόν Μαρίνο ὡς ἔνοχο.

Ὁ πατέρας τῆς πῆγε στό Μοναστήρι καί καθύβρισε τόν Ἡγούμενο καί τούς ἀδελφοῦς, λέγοντας:

- Στό ἐξῆς δέν πρόκειται νά δεχθῶ κανέναν στό πανδοχεῖο μου. Μή τυχόν καί δῶ καλόγερο...

Ὁ Ἡγούμενος κάλεσε τόν Μαρίνο καί τόν ρώτησε ἂν ἔλεγε τήν ἀλήθεια ὁ πατέρας τῆς κοπέλλας. Ὁ Μαρίνος, βάζοντας μετάνοια, εἶπε ὅτι ἔφταιξε.

Μόλις τό ἄκουσε αὐτό ὁ Ἡγούμενος τόν ἔδιωξε ἀπό τήν Μονή. Ἐκεῖνος, ὡστόσο, δέν ἀπομακρύνθηκε. Παρέμεινε ἐκεῖ κοντά, ὑπομένοντας τό ψῦχος καί τόν καύσωνα.

Κάποια ἡμέρα, ἡ κόρη τοῦ πανδοχέως γέννησε τό παιδί πού κυοφοροῦσε. Κι ἐκεῖνος πῆγε καί ἄφησε τό παιδί στήν πόρτα τῆς Μονῆς.

Ὁ Μαρίνος πῆρε τό βρέφος ὑπό τήν προστασία του καί γυροῦσε ἐδῶ κι ἐκεῖ, ζητώντας ἐλεημοσύνη, γιά νά τό ἀναθρέψη.

Μετά ἀπό τρία περίπου χρόνια, ἀφοῦ εἶχε ὑπομείνει χιόνια, βροχές, καύσωνα καί ταλαιπωρίες ἔξω ἀπό τήν Μονή, οἱ ἀδελφοί ἀποφάσισαν νά μιλήσουν στόν Ἡγούμενο. Τοῦ

αὐτόν ὁ Ἡγούμενος:

- Που ἄραγε νά ἀπῆλθε ἡ ταλαίπωρος ψυχὴ αὐτῆ;

ᾤρισε λοιπόν νά σαβανωθῆ τό σῶμα τοῦ Μαρίνου καί νά ἐνταφιασθῆ. Οἱ Μοναχοί, πού ἀνέλαβαν νά πλύνουν τό σῶμα του, διεπίστωσαν τότε ὅτι ἦταν γυναίκα καί ἄρχισαν

ὅλοι μαζί νά φωνάζουν:

- Κύριε ἐλέησον.

Ὁ δέ Ἡγούμενος, ἀκούγοντας τίς φωνές τους, πῆγε νά δῆ τί συμβαίνει.

Μόλις πληροφορή-

θηκε τήν ἀλήθεια, ἔπεσε στά πόδια τῆς Μαρίας, τήν ὁποία ὅλοι μέχρι τότε ἐγνώριζαν ὡς Μαρίνο, καί ἄρχισε νά προσεύχεται μέ δάκρυα στά μάτια, λέγοντας:

- Συγχώρησόν με, νύμφη τοῦ Χριστοῦ, γιά ὅσα ἀγνοῶν ἐποίησα.

Ἔστειλε μάλιστα κάποιον Μοναχό νά καλέση τόν πανδοχέα, ὁ ὁποῖος μόλις ἔφθασε καί εἶδε τό ἄψυχο σῶμα τοῦ

Μαρίνου, εἶπε:

- Ὁ Θεός νά σέ συγχωρήσῃ, πού ἀτίμασες τό σπίτι μου.

Τότε ὁ Ἡγούμενος γύρισε πρὸς τό μέρος του καί τοῦ εἶπε μέ ὕφος αὐστηρό:

- Πάψε, ἀδελφέ, γιατί ἐξ αἰτίας σου παρα-

σύρθηκα κι ἐγώ καί ἀμάρτησα πρὸς τόν Θεό, γιατί αὐτὴ εἶναι γυναίκα.

Μόλις τό ἄκουσε αὐτό ὁ πανδοχέας καί τό διαπίστωσε μέ τὰ ἴδια του τὰ μάτια, ἔπεσε στά γόνατα καί ἄρχισε νά προσεύχεται, ζητώντας συγχώρησι ἀπό τήν Μαρία.

Ἡ κόρη του, πού ἦταν κι αὐτὴ παρούσα, ἄρχισε νά φωνάζη τό ὄνομα τοῦ στρατιώτη πού τήν εἶχε διαφθείρει καί νά κάνη σάν δαιμονισμένη. Μόλις ὁμως ἄγγιξε τό σῶμα τῆς Μαρίας, συνηλθε.

Ὅλοι δέ ἐδόξασαν τόν Θεό, ὄχι μόνο γιά τό θαῦμα, ἀλλά καί γιὰ τὴν οἰκονόμησιν νά φανερωθοῦν τὰ ἔργα τῆς Μαρίας, πρὸς παραδειγματισμό καί διόρθωσι πολλῶν ἄλλων. ■

Ἡ ταλαίπωρος

ΨΥΧΗ αὐτῆ;

Η ΖΩΟΦΙΛΙΑ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ

Η ΑΓΙΟΦΙΛΙΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Ο ΘΕΡΑΠΕΥΤΗΣ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Ο Ίερομάρτυς Μόδεστος, μετέπειτα Αρχιεπίσκοπος Ιεροσολύμων, γεννήθηκε στην Σεβάστεια της Μ. Ασίας από γονείς Ορθοδόξους, οι οποίοι πέθαναν στην φυλακή, όταν εκείνος ήταν μόλις πέντε μηνών. Τόν μεγάλωσε κάποιος συγκλητικός. Όταν όμως έφθασε δεκατριών χρόνων, έμαθε για τους γονείς του και βαπτίσθηκε κι αυτός Χριστιανός με την βοήθεια ενός Αθηναίου χρυσοχόου, πού τον έφερε μαζί του στην Αθήνα και τον είχε σαν παιδί του. Όταν πέθανε ο χρυσοχόος, οι δύο υιοί του τον πούλησαν σε κάποιον Αιγύπτιο, τον οποίο ο

Μόδεστος έπεισε να πιστέψει στον Χριστό και να βαπτισθή. Εκείνος, από ευγνωμοσύνη, του χάρισε την ελευθερία του και ο Μόδεστος έφυγε για τα Ιεροσόλυμα, όπου τον χειροτόνησαν Αρχιερέα. Ήταν δέ τέτοια η χάρι του Θεού, πού του έδόθη, ώστε εκτός από ανθρώπους έθεράπευε και τα ζώα.

Μιά φορά ένας γεωργός έξεψε τα βόδια του στην άμαξά του, για να πάη στο άλωνι. Στόν δρόμο όμως, τα βόδια έπεσαν κατά γής και έμεναν ακίνητα, ώσαν να ήταν νεκρά. Ο Άγιος Μόδεστος προσευχήθηκε και τα βόδια σηκώθηκαν και συνέχισαν τόν δρόμο τους. Λίγο αργότερα τα βόδια έπεσαν για δεύτερη φορά και πάλι ο Άγιος τά κάλεσε να σηκωθούν και αυτά υπάκουσαν.

Διασχίζοντας τα Ιεροσόλυμα μία άλλη φορά ο Άγιος συνάντησε ένα φτωχό άνθρωπο, πού έκλαιγε άπαρηγόρητος, επειδή του είχε ψοφήσει τό μοσχάρι του. Ο Άγιος προσευχήθηκε, διέταξε τό μοσχάρι να σηκωθή κι εκείνο ξαναζωντάνεψε.

Τά γεγονότα αυτά δίχασαν τόν λαό. Άλλοι έλεγαν ότι είναι Άγιος και άλλοι μάγος. Οι δεύτεροι μάλιστα τόν προκαλούσαν να σκοτώση με την προσευχή ένα μεγάλο φίδι, πού κατοικούσε στην περιοχή. Ο Άγιος πήγε εκεί, σήκωσε την ράβδο του και άμέσως τό φίδι έπεσε νεκρό.

Κάποια άλλη φορά, μία γυναίκα η οποία είχε πέντε ζεύγη βοδιών, θρηνούσε άπαρηγόρητη γιατί μεγάλη άρρώστια είχε προσβάλει τα ζώα της. Έτρεχε λοιπόν στις εκκλησίες και παρακαλούσε όλους τους Άγίους να την βοηθήσουν. Προσευχήθηκε και στους Άγίους

Άναργύρους, Κοσμά και Δαμιανό, λέγοντας: «Άγιοι του Θεού, βοηθηήστε με την άμαρτωλή, γιατί κινδυνεύουν να χαθούν τα βόδια μου». Τότε έμφανίσθηκε στόν ύπνο της ο Άγιος Κοσμάς και της είπε: «Καλή μου γυναίκα, δέν δόθηκε σ' έμάς τό χάρισμα να γιατρεύω τα ζώα. Η χάρι αυτή δωρήθηκε από τόν Θεό στόν μεγάλο Αρχιερέα τών Ιεροσολύμων Μόδεστο. Άν πās σ' αυτόν, θά γιατρέψη τα ζωντανά σου».

Μόλις ξύπνησε εκείνη έτρεξε ν' αναζητήση τόν μέγα Μόδεστο, αλλά εκείνος κατοικούσε μακριά από τα Ιεροσόλυμα και δέν μπορούσε να τόν βρή. Προσευχόταν λοιπόν με θερμή νά της φανερωθή ο ιατρός τών ζώων της. Ένα βράδυ ο Άγιος έμφανίσθηκε στόν ύπνο της και της είπε: «Γιατί, εύλογημένη, θρηνεϊς τόσο πολύ; Έγώ είμαι ο Μόδεστος πού ζητās. Άκουσα την προσευχή σου και ήρθα. Άκουσέ με καλά: Μόλις σηκωθής, κόψε ένα μέρος από τα σιδερένια εργαλεία πού έχεις, πάρε τα κομμάτια και πήγαινε στόν ναό του Άρχιστρατήγου Μιχαήλ. Εκεί, μπροστά στην κόγχη του ναού, κατοικεί ένας άνθρωπος, ο Ευστάθιος, πού είναι επιδέξιος τεχνίτης. Με τα κομμάτια πού θά του δώσης θά σου φτιάξη έναν Σταυρό. Γύρισε στό σπίτι σου, άναψε τα κεριά και κάλεσε τους ιερείς να λειτουργήσουν και ν' αλείψουν τόν Σταυρό με λάδι. Έπειτα, άπ' αυτό τό λάδι άς ραντίσουν τα βόδια σου κι άμέσως θά φύγη άπ' αυτά η ασθένεια».

Η γυναίκα έκανε ακριβώς όσα της είχε ύποδειξει ο Άγιος Μόδεστος και πράγματι τα ζώα της γιατρεύτηκαν.

Όλ' αυτά τα θαύματα του Άγίου έκαναν εξαλλους τους Έβραίους, οι οποίοι τόν διέβαλαν στόν βασιλιά. Εκείνος διέταξε τους στρατιώτες του να τόν συλλάβουν και τόν φέρουν μπροστά του. Ύστερα από άνειπωτα βασανιστήρια, από τα οποία κανένα δέν κατέβαλε τόν Άγιο Μόδεστο, ο βασιλιάς διέταξε τόν άποκεφαλισμό του.

Σίμωνος μοναχού

Από το

γεροντικό

Μαθήματα Ταπεινότητας

Τρεις Γέροντες είχαν την συνήθεια να πηγαίνουν μία φορά τόν χρόνο στόν Άγιο Αντώνιο, για να διδάσκωνται από εκείνον. Οι δύο του έκαναν διάφορες έρωτήσεις γύρω από την άσκησι της ψυχής και του σώματος. Ο τρίτος Γέροντας, ώστόσο, άκουγε πάντοτε σιωπηλός.

- Τόσα χρόνια μ' έπισκέπτεσαι, αδελφέ, και ποτέ δέν μου έκανες την παραμικρή έρωτησι, του είπε κάποτε ο Άγιος.

- Μου άρκει πού σε βλέπω, Άββα. Κι αυτό άκόμα με διδάσκει πολλά, άποκρίθηκε με σεβασμό ο Γέροντας.

❖ ❖ ❖ ❖ ❖

Ο Άββάς Παφνούτιος άσκήτευε σ' ένα άπόμερο σπήλαιο. Είχε, όμως, την συνήθεια να έπισκέπτεται την Σκήτη τών Πατέρων δύο φορές τόν μήνα, για να ώφελήται από την διδασκαλία τους. Έντύπωνε μάλιστα βαθειά στην μνήμη του και έλεγε ύστερα στους μαθητάς του τα λόγια πού του έλεγαν συχνότερα οι Γέροντες: «Όπου κι αν βρεθής, τέκνον, μη συγκρίνης τόν έαυτό σου με άλλον, για να έχης άναπαισι στην ψυχή. Διαφορετικά θά νομίζης πώς είσαι καλύτερος από τους άλλους».

❖ ❖ ❖ ❖ ❖

Ένας έρημίτης νήστευε κάποτε έβδομήντα εβδομάδες συνέχεια και παρακαλούσε τόν Θεό να του φανερώση την έννοια κάποιου Γραφικού ρητού, πού δέν μπορούσε να την καταλάβη. Έπειδή, όμως, ο Θεός δέν του την φάνερωσε, σκέφθηκε μία ήμερα: «Γιατί να κοπιάζω και να περιμένω άσκοπα; Δέν πάω να ρωτήσω τόν Γέροντα γείτονά μου;» Μόλις, όμως, ξεκίνησε να πάη, του έστειλε ο Θεός Άγγελο και του φάνερωσε εκείνο πού ζητούσε.

- Γιατί τόσο καιρό δέν έρχόσουν; τόν ρώτησε ο έρημίτης.

- Για να ταπεινωθής και να ζητήσης την συμβουλή άλλου, άποκρίθηκε ο Άγγελος.

❖ ❖ ❖ ❖ ❖

Πήγαν κάποτε μερικοί Γέροντες να έπισκεφθούν τόν Άγιο Αντώνιο. Μαζί τους ήταν και ο Άββάς Ιωσήφ. Ο Μέγας Πατήρ, για να τους δοκιμάση, διέλεξε κάποιο Γραφικό ρητό και τους ζήτησε να τό έρμηνεύσουν. Άρχισε τότε ο καθένας να λή την γνώμη του.

- Δέν τό βρήκες, άπαντούσε ο Άγιος.

Ο Άββάς Ιωσήφ δέν μιλούσε. Τότε ο Μέγας Αντώνιος τόν πλησίασε και του ζήτησε την γνώμη του.

- Έγώ δέν γνωρίζω άπ' αυτά, άποκρίθηκε εκείνος.

- Ο Άββάς Ιωσήφ έδωσε την σωστή άπάντησι, είπε τότε ο Άγιος, θαυμάζοντας την ταπεινοφροσύνη του. ■

τό ΑΗΔΟΝΙ

πού ύμγουσε τόν

ΘΕΟ

Πηγαίνοντας κάποτε στο δάσος πού περιβάλλει τὰ Καυσοκαλύβια, ὁ Ἅγιος Πορφύριος, μέ τήν καθαρότητα τοῦ νοῦ τήν ὁποία εἶχε, ἄκουσε τό κελάηδημα ἑνός ἀηδονιοῦ, πού ἦταν κρυμμένο στίς φυλλωσιές τῶν δένδρων. Τότε κατάλαβε ὅτι τό ἀηδόνι κελαηδοῦσε μέσα στήν ἡσυχία δοξάζοντας τόν Θεό. Κι ἐπιθύμησε καί ὁ ἴδιος νά χαθῆ μέσα στόν παράδεισο τῆς ἐρημικῆς κοινωρίας.

Εἶναι ἐντυπωσιακή ἡ διήγησι αὐτοῦ τοῦ περιστατικοῦ, τήν ὁποία ὁ ἴδιος, ὡς ἄλλη σύνοψι τῆς ζωῆς του καί συμβολική αὐτοβιογραφία, ἐξιστόρησε πολύ ἀργότερα σέ μαθητές του:

“Καθόμουν σ’ ἕνα βράχο. Δίπλα μου κρύα νερά κυλοῦσαν ἡσυχά κι ἔλεγα τήν εὐχή. Ἡσυχία ἀπόλυτη. Τίποτε δέν ἀκουγόταν. Σέ λίγο, μέσα στήν ἡσυχία, ἀκούω μιά γλυκεῖα φωνή, μεθυστική, νά ψάλλῃ, νά ὑμνῆ τόν Πλάστη. Κοιτάζω, δέν διακρίνω τίποτε. Τελικά, ἀπέναντι σ’ ἕνα κλαδί βλέπω ἕνα πουλάκι. Ἦταν ἀηδόνι... Αὐτό τό μικροσκοπικό πουλάκι νά βγάξῃ αὐτούς τούς γλυκύτατους τόνους! Μοῦ ἤρθαν δάκρυα στά μάτια. Τά ἴδια ἐκεῖνα δάκρυα τῆς χάριτος, πού κυλοῦσαν ἀβίαστα καί τὰ ὁποία τὰ ἀπέκτησα ἀπό τόν Γερο-Δημᾶ (βλ. τεύχος Ἀπριλίου). Ἦταν δεύτερη φορά πού τὰ δοκίμαζα. Καί σκεπτόμουν: Γιατί αὐτό τό ἀηδονάκι νά ψάλλῃ αὐτό τό ὑπέροχο ἄσμα; Γιατί, γιά ποιό σκοπό; Μήπως περιμένει νά τό ἐπαινέσῃ κάποιος;

Πρός τιμὴν τοῦ Ἁγίου Πορφυρίου τοῦ Καυσοκαλυβίτου, θά δημοσιεύουμε στήν σελίδα αὐτή, γιά λίγο καιρό, ἱστορίες ἀπό τήν ζωὴ τοῦ Ἁγίου.

”Πόσα δέν μοῦ εἶπε τό ἀηδονάκι! Καί πόσα τοῦ εἶπα μέσα στήν σιωπή: “Ἀηδονάκι μου, ποιός σου εἶπε ὅτι ἐγώ θά περνοῦσα ἀπό ἐδῶ; Ἐδῶ

κάνεις δέν πλησιάζει. Εἶναι τόσο ἀπρόσιτο τό μέρος. Πόσο ὠραῖα κάνεις, χωρίς διακοπή, τήν προσευχή σου στόν Θεό! Πόσα μοῦ λές, ἀηδονάκι μου, πόσα μέ διδάσκεις! Μοῦ δείχνεις πῶς νά ὑμῶ τόν Θεό”. Σκέφθηκα γιατί ἐκεῖνο κι ὄχι κι ἐγώ; Γιατί ἐκεῖνο νά κρύβεται κι ὄχι κι ἐγώ; Τό πουλάκι ποθοῦσε, μέσα στήν μοναξιά, μέσα στήν ἡσυχία, μέσα στήν ἐρημιά, μέσα στήν σιωπή νά τό ἀκούῃ ποιός ἄλλος; Ὁ Πλάστης τῶν πάντων, ὁ Δημιουργός τῶν πάντων. Αὐτός πού τοῦ χάρισε ζωὴ καί πνοή καί φωνή. Ἔτσι καί γιά τούς μοναχοὺς ἡ ζωὴ ἐκεῖ, στό Ἅγιον Ὄρος, εἶναι ἀγνωστη. Ζεῖς μέσα σ’ ὅλα καί ζεῖς τόν Θεό, **ἐν ᾧ τὰ πάντα ζοῦν καί κινοῦνται**. Μπαίνεις μέσα στήν ἄκτιστη Ἐκκλησία καί ζεῖς ἐκεῖ ὡς ἀγνωστος. Καί ἀναλύεσαι γιά τούς συνανθρώπους σου προσευχόμενος, μένεις ἀγνωστος γιά ὅλους τούς ἀνθρώπους, χωρίς ἴσως ποτέ νά σέ γνωρίσουν”.

“Ἡ ἀγάπη πρὸς τόν ἀδελφό καλλιεργεῖ τήν ἀγάπη πρὸς τόν Θεό. Θά εἶμαστε εὐτυχισμένοι, ὅταν θά ἀγαπήσουμε ὅλους τούς ἀνθρώπους μυστικά. Θά νοιώθουμε τότε ὅτι ὅλοι μᾶς ἀγαποῦν. Κανείς δέν μπορεῖ νά φτάσῃ στόν Θεό, ἂν δέν περάσει ἀπό τούς ἀνθρώπους. Ν’ ἀγαπᾶμε, νά θυσιαζόμαστε γιά τούς ἄλλους, χωρίς νά ζητᾶμε ἀνταπόδοσι. Τότε θά ἰσορροπήσουμε”.

Τό περιστατικό αὐτό, ὅπως τό ἀφηγήθηκε ὁ ἴδιος ὁ Ἅγιος Πορφύριος μέ τόν βαθύ θεολογικό, δοξολογικό καί ποιητικό του λόγο, δέν ἦταν ἀπλῶς μιά συναισθηματική στιγμή καί μιά αισθητική κατάσταση, ἕνα σκίρτημα χαρᾶς ἐξ αἰτίας τοῦ κάλλους τῆς πλάσεως, ἀλλά ἦταν ἡ θεωρία τῶν λόγων τῶν ὄντων, μέσα ἀπό τήν δική του καθαρὴ προσευχή. ■

Αθωνική

www. athoniki-politeia.gr

πολιτεία

ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ τῆς ΘΕΟΤΟΚΟΥ

ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΗΜΟΝΟΣ

ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΟΥ

ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ: Σίμων Μοναχός

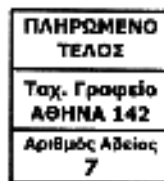
ΕΚΔΟΤΗΣ & ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Ἀστέριος Δ. Κόκκαλης-Θεολόγος

Ἐπεύθυνος τυπογραφείου: Παναγιώτης Νταλακούρας

Κυρίλλου Λουκάρεως 6 114 71 ΑΘΗΝΑ - τηλ. 210-6447.903

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 0.00 ~

κωδ. ταχ. 2777

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με